

BOSCHI MINIATI DI TIZIANO FRATUS
TRADOTTI IN GRECO MODERNO
DA **GIOULI IERAPETRITAKI**

Με συγκίνησε αυτό το ποίημα του σπουδαίου Ιταλού στοχαστή Tiziano Fratus, που "ζωγραφίζει" το σκηνικό της απόλυτης ταύτισης της ανθρώπινης φύσης με το φυσικό περιβάλλον, πέρα και πάνω από κάθε δυϊσμό. Κι απόψε μη αντέχοντας το αποτρόπαιο θέαμα της ολοκαύτωσης της Πεντέλης και όχι μόνο ξενυχτώ μεταφράζω και κοινοποιώ, ως "αντίδοτο" θλίψης για τα δάση που έγιναν στάχτη.

Mi ha commosso questa poesia del pensatore italiano Tiziano Fratus che "dipinge" la scena dell'assoluta identificazione della natura umana con l'ambiente naturale, oltre ogni odio. E stasera, non sopportando lo spettacolo abominevole dell'olocausto Penteli – grande foresta ripetutamente incendiata nel corso degli ultimi decenni – traduco e condivido, come "antidoto" di dolore per le foreste trasformato in cenere.

Πλανόδιο δάσος | Bosco itinerante

Υπάρχει ένα δάσος
που κατοικεί μέσα μου
μια σιωπή από μελωδίες δίχως τέλος
ρυάκια που ξεχύνονται, ζώα που τρέχουν
Εγώ δεν ξέρω ποιος είμαι,
λέει η φωνή, δεν ξέρω
Μα νιώθω ότι αυτός ο κόσμος
ο λεπτεπίλεπτος υπάρχει,
είναι τόπος χωρίς σύνορα,
κατοικεί εδώ στο στήθος
στην καρδιά, στο μυαλό
Πληθαίνει τις ώρες του ύπνου,
θρέφει τις ώρες του στοχασμού.
Να γιατί όταν ξαναγυρίζω στο αληθινό δάσος
μου έρχεται να ουρλιάξω, ν' αγαπήσω
όπως αγαπά η μάνα που δεν ξεχωρίζει
το ένα παιδί από το άλλο
Είμαι ένα δάσος που πηγαίνει
ένα δάσος που ριζώνει και ξεριζώνει

Το δάσος των δασκάλων | Il bosco dei maestri

Η αρχαία εντολή δόθηκε στον νεαρό προσκυνητή
Πήγαινε στο δάσος των δασκάλων ,
κάθισε και διαλογίσου
κάτω απο τα φύλλα
της αγριοκερασιάς που μόλς άνθισε
Περίμενε ώρες ,
κι αν χρειαστεί ,περίμενε μέρες
και στο πρώτο πέταλο που πέφτει ,
αρπαξε μια μποτίλια Sake
και πιες στο πλήρωμα των εποχών
του τόπου , των δέντρων, της αλεπούς ,
της βροχής ,της ομίχλης ,της νεροσυρμής .
-Εσύ είσαι ο χρόνος ,
είπε ο δάσκαλος
που διαλογιζόμενος περπατάς στο δάσος
και φτάνεις πιο βαθιά απ όσο μπορείς
να φτάσεις με τα πάδια .
-Εσύ εισαι ο τόπος ,
είπε ένας άλλος δάσκαλος
και δεν υπάρχει πιο μακρινό
και άφταστο καταφύγιο
απο τη σιωπή την ώρα που προσεύχεσαι .
-Εσύ εισαι το δέντρο
ακούστηκε ο τέταρτος δάσκαλος
και δεν υπάρχει απόκρυφο μυστικό
ανάμεσα στα αφυχα και τα έμψυχα
πλασματα αυτού του κόσμου
που ένα υπομονετικό δέντρο δεν γνωρίζει
καθώς ,μεγαλώνει μέσα του,
δια μεσου των αιώνων.
-Εσύ είσαι η εποχή
(...) εσύ εισαι η αλεπού
εξομολογούνταν ο μοναχός του ναού
,που στους αποκρυφους στίχους
ανακάλυψες μυστικά που
κανείς δεν μπορούσε να φανταστεί
-Εσύ είσαι η ομίχλη,
κάθε φορά
που καταφέρνεις να κυριαρχήσεις
στις ξέφρενες σκέψεις
που θέλουν
να καταλάβουν το είναι σου .
-Εσύ είσαι το ρυάκι που κυλά
απο τη μια πέτρα στην άλλη
που γεννιέται ξανά και ξανά ,
που ξετρέχει ,δροσιζει
και πεθαίνει ,με μια βουτιά
στα νερά
του μεγάλου ποταμού της αέναης κινήσης .

Επίγειος ανθρωπισμός | Umanesimo terrestre

Ζητώ συγνώμη απο το χορτάρι
κι από το αηδόνι που χτυπά τα φτερά του στο κλουβί
συγνώμη ζητώ , απο το ρυάκι που του άλλαξα πορεία
ζητώ συγχωρεση , απο ,τη θάλασσα που βρώμισα
το δάσος που έκαψα κι έκοψα ,
τον αέρα που μόλυνα ,δύσκολο πια ν'αναπνεύσεις,
συγνώμη ζητώ απο τις λιμνης τα νερά που αποξηρανα
και συγνώμη απο σένα κόσμε ζητώ ,
που με λέξεις γεμάτες δηλητήριο σε μόλυνα .
οι συγνώμες μου εσένα ώ φύση ,δεν σε αφορούν
Εσύ νοιωθεις ,εσύ δημιουργείς,
εσύ στοχάζεσαι με τον δικό σου τρόπο .
Τι ωφελεί να ζητάς συγνώμη
απο ζωές που έπαψαν να υπάρχουν:
το δεντρο που κόπηκε ,το ψάρι που πιάστηκε στά δίχτυα ,
το αστέρι που έσβησε .
Τι μπορώ λοιπόν να κάνω εγώ ,
απειροελάχιστη αναπνοή
που είμαι ,στη φλούδα αυτής της γης ,
απο το να ζητώ τροφή και καταφύγιο ;
Ζητώ συγνώμη γιατί , δυστυχώς για μένα
δεν μπορώ να ζήσω όπως ο λύκος
με κλεμμένες δαγκωματιές
,κάτω απο τον γυμνό ουρανό
Συγχώρεση ζητώ ,
επειδή το πέρασμά μου ,
θυσίες και πόνο, προαναγγέλλει .